

[Finansministeren.]

jeg ikke svare på for øjeblikket, men jeg har jo selv stillet forslaget, og der er naturligvis ikke nogen som helst tendens til at skjule, at en mulighed som den, det ærede medlem omtalte, kommer til at foreligge.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sagde til mig, at jeg var gået udenom alle hans argumenter. Dertil skal jeg blot gøre den bemærkning, at det ærede medlem kan slå efter i morgen i fortrykket. Jeg har sagt nogle ord på baggrund først og fremmest af det ærede medlems udtalelse i betænkningen. Det ærede medlem kan mene, at dette ikke er fyldestgørende, at det ikke dækker tilstrækkeligt — det er selvfølgelig det ærede medlems ret —, men jeg er gået ind på disse synspunkter, derom kan der ikke herske nogen tvivl for den, der vil gøre sig den ulejlighed at læse, hvad jeg har sagt. Det ærede medlem vil for sit vedkommende stå på det standpunkt — sådan er mit indtryk, også efter de muligheder for ny beskatning, det ærede medlem nævnte —, at man skal give en lempelse dér, hvor der er ringest anvendelse for den — det er også kommet frem tidligere i det ærede medlems udtalelser, da vi havde finanslovdebatten —, og at man så til gengæld skal lade den almindelige befolkning betale mere. Dér står vi hver for sig med en politisk forskelligartet opfattelse af spørgsmålet. Jeg mener ikke, at det ærede medlem har ret i sit synspunkt, og vort synspunkt er kommet til udtryk i vort forslag, som det er forelagt. Jeg mener, at det resultat, der er nået, er forsvarligt.

Så vil jeg iøvrigt sige, at jeg gad vidst, om det ærede medlem med sin nationaløkonomiske sagkundskab vil kunne fastholde, at han ganske bestemt kan hævde, at en bestemt overskudsstørrelse er fornøden for at den politik, som han anser for forsvarlig, kan siges at være lykkedes, om han er i stand til at sige, at denne overskudsstørrelse skal være de 90 eller 100 millioner, som jeg går ud fra, eller det par hundrede millioner eller 250 millioner, som det ærede medlem går ud fra. Jeg tvivler på, at det ærede medlem er i stand til med nogen saglig ret at hævde, at hans standpunkt er det absolut rigtige, og at det af mig repræsenterede ikke er det.

Formanden: Det ærede medlem hr. Alfred Jensen har ordet for en kort bemærkning.

Alfred Jensen: Angående skattefritagelsen for de arbejdsløse kan jeg svare lige så kort som finansministeren, fordi jeg også har fremsat mine synspunkter på det spørgsmål. Det er muligt, bare man vil.

Dernæst talte ministeren om, at han ikke vidste, hvad interesse der knytter sig til de forsøg på at få en anden politik, som jeg talte om; han mente, at det faktisk kun kunne have interesse for kommunisterne i deres agitation. Nej, hr. minister, det har interesse for alle dem med de små indtægter. Det er for deres skyld, det har betydning, at man får ændret den politik, der føres her i landet. Tilsidst spurgte ministeren om, hvilket samarbejde det var jeg inviterede til. Det er et samarbejde om en anden skattepolitik, en skattepolitik, som kun kan føres, hvis man bryder samarbejdet med partierne i denne side af salen.

Finansministeren (H. C. Hansen): Det ærede medlem glemte helt, at han og hans parti i går stemte imod finansloven og derved indbød til at vælte regeringen. Hvad mening er der så i det hele taget i det ærede medlems udtalelser?

Formanden: Det ærede medlem hr. Alfred Jensen har ordet for en kort bemærkning.

Alfred Jensen: Vi stemte imod finansloven i går, netop fordi man havde lavet det forlig, hvis resultater ligger på bordet i dag.

Formanden: Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har ordet for en kort bemærkning.

Thorkil Kristensen: Jeg vil sige til den højtærede finansminister, at det spørgsmål om skatternes fordeling på de forskellige grupper i samfundet, som han nu inddrøjer i debatten, er jo ikke det, der er det brændende i dag. Det er den samlede beskatning. Når den højtærede minister spørger mig, om man kan sige, hvilke bestemte overskud der er nødvendige, for at man kan nå det og det mål i den økonomiske politik, skal jeg gerne svare, at det kan man naturligvis ikke, men det er jo noget helt andet end det, der er tale om. Man kan sige, om en foranstaltning, som man gennemfører, virker i den retning, man selv har sagt man vil gå, eller om den virker i modsat retning. Jeg har påstået og mener at have dokumenteret, at den skattenedsættelse, man her gennemfører i dag, går i modsat retning af den, regeringen har proklameret i sit langtidsprogram. Det er min argumentation for denne påstand, den højtærede minister går udenom. Jeg skal derfor med et par ord gentage hovedpunktet i denne argumentation. I regeringens langtidsprogram hedder